

Lutherrózs

A Tatai Evangélikus Egyházközség hírlvele, amely az információáramlást és a lelkeséget kívánja segíteni. Alapítva Urunk 1992. esztendejének adventjében. Kapják a gyülekezet tagjai, Tata vonzaskörzetének evangélikussága és az érdeklődők. Megjelenés: minden hónap első vasárnapján. Kiadó/Szerkesztő: **Franko Mátys** tatai evangélikus lelkész. Tá. /Fax: **34-487-834**

Dírtópostacím: **frankom@online.hu** Virtuális újságunk elérhetősége: **http://tata.lutheran.hu**

Deus ludens : Kétezzre(dike)n túl...

Nyár van, vakáció, s az oktatásban megfáradt nebulóknak végre a játék ideje... Az élet nem játék, de játék nélkül nem élet az élet! Deus ludens – a játékos Isten. Vatikáni diplomata barátom, még kispap korában, úgy az 1980-as években, kezembe adott egy könyvet, melynek a címe ez volt: Isten alázata. “Nagy dolog ez – mondta –, hogy ezt le lehet írni.”

Nos, azóta sokat fordult a világ, a katolikus egyházban is. Ma már nem megbotrántozható, hanem egyenesen tudományos, ha valaki a játékos Istenről szól. A számunkra hús-vér kérdés azonban inkább így hangzik: Tudunk-e még játszani? Vagy megromlott természetünk végképp a számok bűvkörébe parancsolta életünket? Jézus mondja: „legyetek olyanak, mint e kisgyermek”, amit érthetünk úgy is: *játsszatok!* A játék lényege: a *mintha*. Úgy játszom, mintha világok léte függne dobókockám számaitól, s közben mégis biztonságban vagyok, hiszen az egész csak *mintha*, az egész csak *játék*.

Ma már pszichiátriai osztályok telnek meg játékszenvedély-betegekkel, mert ezek az emberek elfelejtették a varázsszót: *mintha*. Számukra a játék vallássá vált, ópiummá, vagyis számukra minden kudarc egyetlen feledtetője csakis a sikeres játék ígérete. Játszanak. De itt már „nem babra megy a játék”. Itt már „oda van” a biztonság, hiszen nincs határ és nincs kontroll, a tét az autó, a nyaraló, olykor a család háza is... s a legtöbb, ami ilyenkor elvesz: a személy *szabad-sága*.

A játékban nincs szolgátság. A játékban mindenki nyertes, mert aki veszít, az nem is veszített, csak *mintha veszített* volna. „Az élet egy nagy játék!” – mondjuk sokszor, s fenti igazság igazolja önmagát: ha veszítünk, gyakran a veszteség adja-generálja a nyereséget életünkben. A kérdés csak az: *helyesen játszik-e életünk társasjátékát?* Betartjuk-e az Isten-adta játékszabályokat? Ha igen, akkor emelt fővel tudunk veszíteni, és határozottsággal lépünk túl életvezetési hibáink okozta bajainkon. Ha „kijátszunk” az élet alaptörvényeit, megfojtva lelkiünk őszinte igényeit és teret adunk a test kívánságainak, akkor nemcsak elveszítjük a „játszmát”, de bele is vérzünk.

Isten játszik. Nem játszadozik velünk – szeszélyesen, ahogyan mi a múltó idónkkal, lehetőségeinkkel –, hanem játszik értünk. Nem nélkülünk, hanem velünk együtt. Élet-halál kérdéssé teszi/feszíti döntéseinket, hogy megtanuljuk mi a jó és mi a rossz. Engedi, hogy csaljunk, de nem engedi, hogy az következő lépés nélkül maradjon.

Hatalmas – számunkra csak részben megismerhető, ezért mondjuk végtelennek –, teremtetett univerzumában megnyilvánuló gigantikus játékának a célja: *Ő maga*. Hatost dobunk vagy ötöst? Mi ez az ő kegyelmi számaihoz képest? „Alea iacta est”. „A kocka el van vetve” – itt aztán valóban! Mert az Isten nem kockáztat az emberrel kapcsolatban. Szeretete matematikájának minden értelmet meghaladó magasabbrendűségéért ezért csak áldásra nyithatjuk szánkát! Vele ugyanis mindig nyerünk. Istennél minden lehetséges. Mert ha Vele veszítünk, akkor vesztésként is győztesek vagyunk...

Kedves “netperceseim” olvasó Testvéreim!

Ennél a szép mérföldkőnél megállva, mindenek előtt köszönöm olvasói hűségüket, bátorító visszajelzéseiteket, építő kritikáitokat. Az előttünk álló nyári “szünetben” magam is szeretnék elgondolkodni, mi legyen a sorsa a netperceseknek? Bár mi - hitünk szerint - az örök-kévalóságra kaptunk meghívót, - reménykedünk is benne, hogy el is juthatunk oda -, tudomásul kell vennünk, hogy a dolgaink nagyobb része nem az örökkévalóságra teremtettek... Új formákat keresek - talán találók, mindenestre nem szeretném, ha a netpercek “favágással” silányulnának, hiszen az eredeti elképzelés is az volt, hogy az Ige jobb megértése által lelki emelőddést segítsenek a hétköznapiakban, az Olvasóimnak ugyanúgy, mint jómagamnak.

Sokat jelentenek nekem a visszajelzések, – a határon túl-iak különösen is(!) –, hiszen “emberből vagyok én is”, s olykor-olykor meglankadok... Ugyanakkor tudomásul kellennem azt is, hogy a ma ember számára az üdvösség nem

központi kérdés, s amikor valóban kérdéssé válik – betegség, veszteség, halálközelség –, akkor lehet, hogy már késő.

Hajnali “netperceseimet” változtatlanul nem internetes naplótöredékeknek (blognak) vagy önigazolást kereső teológus fel-/megjegyzéseknek számom, de talán nem is klasszikus értelemben vett áhitatok, hiszen itt a nyelvezet is más, új utakat kereső. Célom a klasszikus keresztény értékek közvetítése, a “lelki evidenciák” felelevenítése. Ezért igyekezem életvezetési buktatóinkat, tanulságokat is őszintén felvonultatni, s a mindennapjaink szorongató kérdéseit tisztességgel, érthetően megfogalmazni. Próbálkozásaim nyelvezetében

töreksem az evangélium szakralitását a hétköznapi világába plántálni, de azok mégsem klasszikus értelemben vett „szépíráások”. Hajnali

35-40-sorosaim nívumát az internet jellegéből fakadó, „klikkfrissességük” adják – hiszen kora reggel írom őket –, egyházi ünnepnapok kivételével minden munkanap, több mint 8(!) esztendeje...

Soli Deo Gloria!

Rövid-hírek

Selmeczi Márk Benjámint testvérünk, Selmeczi Lajos nyugállományú lelképásztor testvérünk legkisebb gyermeke hit- és érkölcstan tantárgyból - jeles érdemjeggyel - középszintű érettségi vizsgát tett. Gyülekezetünkben ő a második, aki hit- és érkölcstanból érettségizett. (Az első Labossa Bence volt.)

Június 26-án a Kocsi úti Új temetőben eltemették Smiák Sándor Gézáé, sz.: Horváth

Ibolya Anna ✨ 1928.03.27 † 2014.06.15. tatai evangélikus testvérünket. A vizsgázó gondolatokat 1Pt 1,24-25 igéből merítettük.

szad. Az eltávolítás ill. az ágak bedarálásának szakipari munkáját *Taizs Márton* testvérünk feljárlásában végeztette el embereivel, amit ezúton is halásan köszönünk neki!

Gyülekezetünk "oszlopos tagja" Frankó Dóra az Evangélikus Hit-tudományi Egyetemünkön, Szociálétika szakon teológus diplomát (MA) szerzett.

Nem lettél lelkész, sem hittanár, mégis teológus vagy... Mire jó ez a teológus-diploma?

A hivatalos válasz erre az, hogy „A képzés célja olyan értelmiségiek képzése, akik a teológia tudományát magas szinten művelik, és be tudnak kapcsolódni az egyes egyházak, vallási közösségek szellemi vezetésébe.” Ennek a „hogyan”-ja azonban még képlekeny, hiszen frissességére való tekintettel, ez a mesterszakos teológia végzettség hazánkban még újdonságnak számít.

Csak a harmadik évfolyamot indították két éve az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Az egy éves alapozó képzés lehetővé teszi azoknak is a tanulmányokba való bekapcsolódást, akik nem teológus alapszakon végeztek egyetemi tanulmányaikat. Az ország legkisebb egyeteme az EHE, talán épp ezért a legnagyobb személyes odafigyelést biztosítja hallgatói számára. Így támogatják a tanulmányok intenzív, egyéni ütemezését azáltal, hogy ezeket a bevezető kurzusokat párhuzamosan végezhetem az első év folyamán.

Mi készítettett egy újabb MA-diploma megszerzésére?

Lelkészsaládban nőhettem fel, így lelkész édesapám és orvos édesanyám révén otthonról hoztam az érdeklődést az egészség és a vallás kérdéseivel kapcsolatban.

Pszichológus mesterszakon diplomadolgozatomat a stresszel való megküzdés különböző, illetve számomra különleges érdekességgel bíró formáiról írtam. Megvizsgáltam, hogy milyen szerepet játszik a stresszel való boldogulásban az egyéni és a családi coping (azaz megküzdés), sőt ezen túl a vallásos megküzdés jelenségkörét, azaz a hit és vallásosság lehetséges egészségvédő szerepét is körbejártam.

Teológus tanulmányaim zárásaképp ennek egyfajta továbbfejlesztéseképp az „Egészség és betegség hitünk és imáink tükrében” munkámban megvizsgáltam az

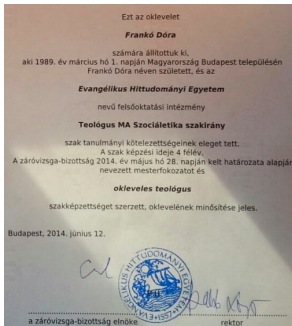
imádság és az identitás lehetséges szerepét a testi és a lelki egészség megőrzésében, és a nehézségekkel való szembenézésben.

Mit kaptál, "profitáltál" teológiai tanulmányaid során?

Inspiráló előadásokat és izgalmas kérdésfelvetéseket oktatóimtól, elgondolkodtató beszélgetéseket csoporttársaimmal – a bioetikától kezdve technológia-, és technika etikáján át a gazdaságetikáig szívárványszerűen megismerkedhettem a szociálétika modern kérdéskörével.

Így például pszichológus alapszakom az internetfüggőséggel valamint a modern asszisztált reprodukciós eljárásokkal is foglalkoztam; teológus hallgatóként pedig azokat az etikai kérdéseket is körbejártam, amik pszichológus hallgatóként csak sejtésképp fogalmazódtak meg bennem. Például, hogy a technológiai vívmányok miképp hat(hat)nak a társadalom egészére rövid és hosszabb távon egyaránt, és hogy erre milyen útmutatást adhatnak a harmadik évezred útvesztőjében a biblikus alapú keresztény értékek. Az interdiszciplináris megközelítés következtében gazdagodhatott a világlátásom, és szeszibilításom számos területen.

Személyes kérdéseimre is választ kaptam: teológiai tanulmányaim is megerősítettek abban, hogy a két szakterület között lehetséges és szükséges nem csak a kommunikáció, hanem a kooperáció is. Így pszichológiai és teológiai tanulmányaim naponta támogatnak abban, hogy segíthessek embertársaimnak.

Vallomás...

“Isten kegyelmének tulajdonítok a házassággal kapcsolatban is mindent! Azt is, hogy már két és fél évi segédlelkészkedés után lehetőséget nyújtott a parochián való elhelyezkedésre és ezzel együtt családalapításra. Azt is, hogy feleségemben olyan élettársat adott, akiért szüntelen halás vagyok Istennek.

Nemcsak feleség, hűséges meleg szív, nem is csak gondos, gyermekeiért remegő édesanya, hanem munkatárs Istennek való szolgálatomban. Nem csupán a családfenntartás – Kővágóörsön is – megfárasztóan nehéz gondjait hordozza velem, állandó munkában, törődésben, hanem lelkes munkámnak is áldott támasza, segítője. Együtt végzi velem a gyülekezet gondozását, a család- és beteglátogatást. Együttől ő a hivatalos kántorom, és mint ilyen, ismételtelen helyettesít betegség, távollét esetében, főként bibliaórákon, a gyermekek körében.

De még mindezek felül is nagy ajándék ő a számomra. Megvallom, erősebb a hite, mint az enyém, s a nagy megfáradások, megkedvetlenedések idején ő az, aki erősít, bátorít, figyelmeztet és újra és újra továbbsegít. Feleség, anya, munkatárs, lelki testvér. Emberek közt anyám utáni neki köszönhetem a legtöbbet azért, hogy Uram szolgálatában vagyok és kívánok holtig maradni.”

Sümei István
evangélikus lelkész – Kővágóörs
1956. április 16.

Gyülekezetünk honlapcíme:
http://tata.lutheran.hu
Gyülekezetünk honlapja naponta frissül!
"Netpercesek" rovatunkban reggelként lelki útravalót találhatsz!

Keress minket a Facebookon is!

Alkalmainkra mindenkit szeretettel várunk. Jöjjiünk, s hívogassunk másokat is! Erős vár a mi Istenünk!”

Nemcsak a közelben vagyok Isten - így szól az ÚR -, hanem Isten vagyok a távolban is! (El tud-e rejteni valaki olyan helyre, ahol nem látom? - így szól az ÚR. Nem én töltöm-e be az eget és a földet? - így szól az ÚR.) Jer 23,23(24)

2014. június 2. hétfő
1987.

A mai nap meditációs fogalma:
Isten...

Mindenki előtt nyilvánvaló, hogy Isten azért Isten, mindenható. Ha nem lenne az, akkor legfeljebb istenség-ről vagy különleges képességekkel bíró szuperlénnyről beszélhetnénk... Isten mindenhatóságából következik a mindenütt-jelenvalósága (omnipraesentia Dei), ezért Istennek kapcsolatban nincs sok értelme azt mondani: "Istenhez közel állok vagy Istentől távol vagyok"... Ennek ellenére mondogatjuk, jelezvén ezzel, hogyan is állunk a JólIstennel?

Az extraképességekkel megjelenített hollywoodi szuperhősök sok-sok embert vonzanak a mozivásznak/képernyők elé, mert lelke mélyén minden ember szeret megfürödni annak illúziójában - melynek Ádám és Éva is áldozatává váltak -, hogy ti. hiába hazudta a Kígyó, "olyanok lesztek, mint Isten", az ember nem istenül meg soha, a teremtmény teremtmény marad mindvégig... A teremtmény "feladata", hogy létevel Isten dicsőségét tükrözze.

Isten, újra és újra 'megbizonyítja' - történelemben, lelkiismeretben -, hogy Ő Örökkévaló, s minden hatalom az övé, de érdekes módon ezt az ember rövidke életében mégis többször élelve. Pedig a Rómaiakhoz írott levélben Pál figyelmeztet: "Ami ugyanis nem látható belőle: az Ő örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható." (Rm 1,20)!

Isten tehát mindenütt(!) Isten. Ő azokban az 'istentelen' helyzetekben, szituációkban is jelen van - ha nem is látjuk, sőt nem is hisszük, hogy ott és akkor, Ő jelen lehet - ahol általában nem is gyanítják: betegségben, szenvedésben, kiszolgáltatott életben, szorongások közepette is... Sok rosszul

hívó, hitéletét kifordítottan megélő ember degradálja a világmindenséget teremtő Istent saját jölétének garanciáls hátterévé, áldó-automatává, Akinek "kutya-kötelessége", a bedobott aprópénz-imádságásokra kedvezően válaszolni. Nos, az ilyen istenelképzelés lehet nagyon szép, de nem sok köze van az Élet URához, Aki szuverén hatalom, idő tér, mikrokozmosz és makrokozmosz, látható és nemlátható világ Egyetlensége URa...

Mai igénk azt üzeni: nincs távol senki Tőle, mindenki sóhajtasni közel-ségben tudhatja az Istent, csak ösztön ki kell tánni szívét. Ha ez megtörténik, akkor Ő bennünk lakozik, s mi Őbenne, s értelmet nyer lehetni létnünk a Teremtettség végtelenségében...

Imádkozzunk!
URam! Köszönöm a felismeréseket, a tapasztalásokat, melyeket sorsomba-kódolva megmutatsz életem napjaiban. Add, hogy akár borúsan, akár vidáman köszönjek rá a napok, áldani tudjak mindenért! Amen

Mondom nektek: ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt. Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az Isten angyalai előtt. Ha valaki az Emberfia ellen szól, annak megbocsátatik, de aki a Szentlélek káromolja, annak nem bocsátatik meg." Lk 12,(8-9)10

2014. június 4. szerda
1989.

A mai nap meditációs fogalma:
Szentlélek...

Pünkösöd ünnepe közeledtével többszörösen is izgalmas a kérdés: Mit jelent a Szentlélek káromlása? Bibliá-

ban jártasabbak csipőből válaszolnak is rá: hát azt, amire nincs bocsánat! Tessék? Ha Isten kegyelme végtelen, akkor hogyan értem azt, hogy erre meg nincs bocsánat? Az önjelölt "írasmagyarázók" tücsök-bogarar a Szentlélek elleni káromlásnak vesznek, lelki (fel)fűtöttségük függvényében. (Érdekes ezekbe érintőlegesen beleolvasni! Egyrészt elszörnyülködhetünk az emberi balgaság határtalanságán, másrészt elszomorodhat minden józanul gondolkodó ember, hogy még mindig csak itt tart kétezer év után is a keresztények egy jelentős része...)

Szentlélek elleni bűnök: Petrus Lombardus (1095-1160) óta hatot tartunk számon: 1) Isten irgalmasságában vakmerően bizakodni. 2) Kétségbeesni Isten kegyelme felől. 3) A megismert igazság ellen tusakodni. 4) Isten kegyelmét másoktól irigyelni. 5) Üdvös figyelemzések ellenére a bűnökben megátalkodni. 6) A bűnök mindhalálra meg nem bánni. Lombardus rendkívül objektív, kiegyensúlyozottan és lényegretörően tárgyalja a teológia legfontosabb témakörét, és elkerüli a kevésbé fontos kérdéseket. Egészen a felvilágosodás koráig Lombardus szentenciáinak kommentálása a teológiai magisteri fokozat (magister: egyetemi doktori címnél alacsonyabb rangú tudományos fokozat /master és a PhD között/, régen a középkori egyetemeken adományozták, manapság többnyire csak angol és amerikai egyetemeken alkalmazzák) elnyerésének egyik fő feltétele.

De mit is jelent ez a hatpontos felsorolás a hívő élet gyakorlatában? Nem csak sok mindent, hanem mindent. Először is: megtérés Istenhez csakis egyszerű lehetséges. (A naponkénti megtérés, az tkp. korrekció, a krisztusi mértékkel megvizsgálni cselekedeteinket.) Megvilágosodni nem kell, nem is lehet többször, csak egyszer. A Szentlélek káromlása azt is jelenti, hogy valaki megtagadta a fényt, s mégis visszavágyakozik a sötétségbe... Megtagadta a szeretet mindenkeftállóságát, de végül tagadja azt. Folyamatosan jót kap, mégis következetesen rosszal fizet érte... Naponként átéli az isteni gondviselés megsegítő erejét, mégis rosszul viselkedik azokkal szemben. Egyszerűen: tudja, hogy mi az Isten 'normalitása', mégsem aszerint cselekszik!

Imádkozzunk!
Erőnek, szeretetnek, józanságnak Lelke... Segíts meg! Amen

Isten ugyanis Krisztusban megbé-kéltette a világot önmagával, úgy-hogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békélte-tés ígését. 2 Kor 5,19

2014. június 5. csütörtök
1990.

A mai nap meditációs fogalma:
Béke...

Ölni - humanitárius okokból... Ez jel-lemzi az utolsó 25 év történelmét. Minden naiv ember azt gondolta, hogy a gonosz kommunista Szovjetunió szét-esésével (1989-től) beköszönt majd a béke a korszaka, s aztán kiderült, hogy az örökös háborúra berendezkedett USA hamar talált/csinált magának új ellenség(kép)eket! Aki nem szolgálja a spekulációs profit-orientált rendszert az "terrorista". Lassan úgy néz ki, hogy az a terrorista, aki vissza meri adni a kapott pofont, vagy legalábbis megpróbálja... Úgy néz ki, hogy amíg ember lesz a földön, eladdig békétlenség is lesz, sőt háborúk is. Mindig vannak/lesznek olyanok, akik szívesen élnek mások munkájából (tőzsde, bank-világ) -, mert ugye, az nyilvánvaló, hogy a spekuláció az nem munka, annak semmi köze az alkotáshoz. Értéket a va-gyon, a pénz soha nem teremt, csakis az emberi munka...

Nagyszerű a béke, de az igazi nagy áldás a békesség! Természetünkől fakadóan békétlenkedünk, hiszen dolgaink nem úgy alakulnak, ahogyan szeretnénk. Kapálunk, kapálunk, ennek ellenére a bogács csak nő, a gyom pedig szaporodik! Hiába minden jó szándék elképzelés, még a jól működő technikába is idővel "belecsap a mennykű" - hiba formájában. Ami az embernél a bűn, az a gépek világában a hiba. Nemcsak az ember fárad el, idővel az anyag is...

Ezért nem lehet 100%-os biztonságú egyetlen atomerőmű sem, s ezért isten-kísértés olyat kijelenteni, amit a White Star Line hajóépítő társaság egyik alkalmazottja mondott büszkén: „Ezt a hajót - a Titanicról van szó - még maga az Isten sem sülyesztheti el.” A mondat annyira elhíresült, hogy később maguk a tengerészek is biztosították az utasokat: „Igen, még az Urísten sem tudja el-sülyeszteni ezt a hajót.” 1912-ben, a Titanic ótnapi hajózás után, éjjel fél háromkor végérvényesen széttröött, és el-sülyedt... S ez még nem is a JólIsten "direkt" keze volt, csak egy veszélytelen-nek tűnő nagyobb jégtábla. A távirászt tanúsítása szerint egy dallam hallatszott róla az utolsó percig, Istent idézve: „Hadd menjek, Istenem, mindig Feléd...”

Az ember a jóban sosem képes száz-százalékos lenni, csakis a rosszban. Ha valamit az ember "elszúr", az el van rontva - végérvényesen. 'Atombiztos' csak a pusztítás, mert a kioltott ember-életeket visszahozni a halálból már nem lehet...

Van okunk tehát a békétlenkedésre, alapos okkal haragudhatunk önmagunkra. Elhibázott döntések következményeit hordozzuk, elmulasztott lehetőségek emléke kísérhet újra és újra. Békességet egyedül az isteni meg-bocsátás adhat. Más út nincs, csakis a Krisztus útja... Nagy tudása ez a hívő embernek, ereje ebből fakad, megújulást ebből nyer az élete. Az ige arra tanít mindannyiunkat, hogy ne feledjük: mire is hívtattunk el ebben a világban...

Imádkozzunk!

URam! Békétlenség közepette is add a Té békédet nekünk! Ámen

A test cselekedetei azonban nyilvánvalóan, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklík Isten országát. Gal 5,19(20-21ab)21c

2014. június 6-7. péntek/szombat
1991.

A mai nap meditációs fogalma:
Tisztség...

Az Isten országából kizáró okok len-dületes felsorolásából aligha ha-gyott ki valamit Saul-Pál apostol... Teljes a lista - mondhatnók -, no de

akkor ki jut be az Isten országába? A jogban használatos egy olyan szakfogalom, ami azt mutatja, hogy valakinek erős reménysége lehet bizonyos dolgok jövőbeni birtoklására, azaz "várományos" szó - még maga az Isten sem sülyesztheti el... Ha valakinek harag vagy önző gondolatok támadnak, esetleg egy kis "érthető" irigység, féltékenység, akkor az Isten országa polgárait könnyen számba lehet majd venni! Tény, hogy komoly értelmezési gondok sodrásába kerülhet a hívő ember, ha Pál fenti felsorolását "szentírásnak" veszi... Nyilvánvaló, hogy Pál, ahogyan Apollós is, és a többi apostol, s apostoltanítvány "csak" Isten elhívott, elkötelezett, munkatársa, de egyik sem maga a kinyilatkoztató Isten. A felsorolás tehát nem végrehajtási utasítás a JólIsten számára, hogy ki hova kerülhet majd halála után, hanem felhívás: törekedjete a szent életre!

A szent élet - ami azt jelenti, hogy testestől lelkestől Istenéi vagyunk -, alapja a tisztaság. (Természetesen nem fizikai értelemben, hanem lelki értelemben.) Ebbe tartozik bele az ember életét alapvetően meghatározó szexualitás, ami az emberi személyt minden szempontból érinti testének és lelkének egységében. A tiszta életet élő személy megőrzi a benne lévő élet- és szeretet-energiák épségét. Ez az épség biztosítja a személy egységét, és ellenáll minden olyan magatartásnak, amely sértené azt. Nem tűri sem a kettős életet, sem a kettős nyelvet - ezért van itt Pálnál ez a hosszú felsorolás...

A tisztaság kiemelkedően személyes feladat, de kulturális erőfeszítést is igényel, hogy a családban felnövekvő gyer-mek, s felnőtt ne csak megértse, de tisztelje is az emberi élet erkölcsi és spi-rituális dimenzióit. Ez nem kis feladat, s nem is rövidtávú befektetés, eredmé-nyei, gyümölcsei átvételek az egész em-beréleten... Mindezek mellett, a keresztény ember jól tudja, hogy per-fekt, befejezett állapot nem érhető el ebben a földi világban, hogy ebben a fo-lyamatban elengedhetetlen az önura-lom, ami hosszú állhatatosság műve. (Bizonyos életszakaszokban a szükséges erőfeszítés nagyobb lehet, például ami-kor a személyiség alakul, a gyermek- és

serdülőkorban. A tisztaság ismeri a nö-vekedés törvényeit, melyek tökéletlen-séggel és elég gyakran bűnnel megjelölt fokozatokon keresztül haladnak előre.) Minden embernek, akár férfi, akár nő, el kell ismernie és el kell fogadnia a maga szexuális identitását, hiszen pár-kapcsolatuk milyensége határozza meg családi életük boldogságát, sőt, a társadalom harmóniája is részben attól függ, hogyan élik meg a nemek a kölcsönös egymásrautaltságukat és egymás segíté-sét. Mindkét nem azonos méltósággal bír, de különböző módon képmásai Isten hatalmának és gyengédségének - tegyük hozzá gyorsan: ideális esetben.

A "szentülés" - vagyis, hogy mindin-kább Istenhez tartózkodni érezhessem magam - a legnagyobb lehetősége az embernek élete folyamán, de a jutalom nem itt, hanem odaát van, keresendő. Az pedig, hogy oda ki jut be, még egy Pál apostol sem tudja eldönteni, csakis egyedül a Kegyelmes Isten...

Imádkozzunk!

URam! Add, hogy ne homályosodjék el előttem a nemes cél, amit megmutattál nekem is ígéd által, s vezérelj utamon, hogy kísértéseim közepette is megmaradjak Nálád! Ámen

Szerelmesem hangját hallom! Jön már, ugrálva a hegyeken, szökdelve a halmokon. Mert olyan szerelmesem, mint a gazella, mint a fiatal szarvas... Ágyamon éjelen te kerestem őt, akit lelkemből szeretek, kerestem, de nem találtam. Énekek Éneke 2,8-9; 3,1

2014. június 10. kedd
1992.

A mai nap meditációs fogalma:
Szerelem...

Énekek Éneke (Sír Hasirim... felső-fok, szokásos héber kifejezés, tehát: a Legszebb Ének). Bár sok keresztény magyarázat próbálja úgy magyarázni, hogy ez költemény/dalgyűjtemény(?) is az ember és Isten kapcsolatáról szol - nem ok nélkül vélekednek így, hiszen úgy az Ószövetség, mint az Újszövetség előszeretettel hasonlítja a férfi és nő ti-tokzatos kapcsolatát az Isten és ember kapcsolatához -, a könyv mondanivalója csak a szó szerinti értelelem lehet. Nem kell és nem is lehet más értelmet ke-resni benne, hiszen ez kanonizált könyv kifejezetten sehol se utal túl önmagán, nem akar több lenni, mint ami: világi, szerelmi dalok gyűjteménye egy zakrá-lis könyvben... A könyv egyetlen tar-talma a férfi és nő közötti szerelem. Erről szólnak az egyes dalok, erről éne-ke az egész könyv: az egymás szépségé-ben való gyönyörködés, az egymás után való vágyódás, a beteljesülésig jutó kap-

csolat, s a közben adódó apró esemé-nyek alkotják az egyedüli tartalmat.

Mondhatnók, hogy a szerelem egy teljesen "világi" dolog - úgy is kezelik mostanság -, valójában a szerelem az Isten jelenvalóságának egyik legna-gyobb "bizonyítéka". Ahogyan a szerelem valóságosan jelen van az emberi életben - elválaszthatatlan attól, meg-léte a Teremtő Isten akaratát -, ugyan-úgy a szerlem megéneklése éppen olyan természetes, és ennek a Bibliában éppen úgy helye van, mint az élet, az egész-ség, a békesség magasztalásának. Jóllehet ez a könyv, a "szerelem himnu-sza" mégsem evangélium, törvény sem, de mégis beletartozik az isteni kijele-n-tés történetébe, hiszen a teljes írás kü-lönböző módon és különféle vonatkozásban sok helyen beszél a sze-retetről, a vőlegényről-menyasszonyról, a házasságról, s ezeknek a sorába tarto-zik az Énekek Éneke mondanivalója is a maga egészében. Csak éppen ez az egyetlen könyv a Szentírásban, amely-nek egyetlen tárgya a szerlem. Erről a "csodáról" szólnak ezek az archaikus mondatok, melyek a mi modern, euró-pai fülünkben gyakran szokatlanul csengenek, de egy egészen más kor, ter-mészetközelségben élő ember számára ez teljesen hiteles, csillogó költői nyelv.

No, de mit indukál mindez ben-nünk(?), így a harmadik évezred elején, amikor nem az "ásó, kapa, nagyha-rang"-élethossziglani párkapcsolati mo-dell a meghatározó, s már rég nem a házasság a 'szentség' - hanem az érdek! Addig vagyok melletted, amíg azt nyújtod, amire szükségem van..." - ha nincs 'teljesítmény', akkor, az alapos

ok az elválaszra... s így silányul szerző-dessé a szövetség.

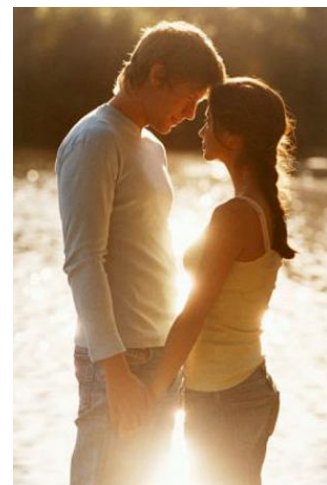
Ahogy az Énekek Éneke is a maga emelkedett stílusával is csak körbecsa-csogni képes a szerelmet, ugyanúgy egy kiváló prédikáció is legfeljebb csak kör-bedadoghatja az isteni Valóságot. Mindkettő nehézsége és csodálatossága ugyanarról a tőről fakad: titok az egyik is, meg a másik is! Amit pedig a titokról elmondható, az mindig csak annyi, amennyit befogadhatunk belőle - lásd Jézus URunk Isten országáról szóló ha-sonlatait(!) -, jelesül: azt mond(hat)juk el, hogy "olyan, mint..."

S milyen a szerlem? Hát... olyan, mint az... amikor az egyiknek pillangók röpködnek a lelkében, a másikat pedig könnyűvé varázsolja, s szinte már a leg-kisebb szellő is az égbe röpítené... Mindez az Istentől jövő élet legnagyobb ajándéka, mert azokra dolgokra hívja fel figyelmünket, melyek a legfontosab-bak.

Imádkozzunk!

Istenem! Köszönöm, hogy szerethetek, hogy szeretnek, s hogy Te is szeretsz mindannyiunkat! Ámen

De szép vagy, kedvesem, de szép vagy!Énekek Éneke 4,1a

2014. június 11. szerda
1993.

A mai nap meditációs fogalma:
Szerlem...

A szerelmesek suttogásában a sze-Arelmi vágyódás, a szerlem és annak csodás gyöngédsége kerül itt eléánk... Mi tehát az Énekek Éneke? Pro-fán ének a szerelemről? Vagy tisztán

vallási szöveg, Isten és ember kapcsolataának allegorikus ábrázolása? Semmi kétség, egyszerre mind a kettő, mert Isten szerelme teszi hitelessé, menti meg, örökkévalósítja az ember szerelmét, illetve szeretetét bármely megnyilatkozásában. Aki vagy-vagyokban gondolkodik, nem érti meg azt, mi a szentség. Az olyan kérdés, hogy az "Úrvacsorában kenyér és bor van-e, vagy Krisztus teste?" - alapjában elhibázott. Nem vagy-vagy, hanem is-is: a látható jegyekben Krisztus láthatatlan teste is jelen van...

Az igaz szeretetben/szerelemben ugyanígy jelen van az Isten, nem átvitt értelemben, hanem valóságosan, mint a szeretet lényege. Az emberi szeretet már önmagában is Isten szeretetének kinyilatkoztatása és közlése, s ha ezt tudják és hiszik is, akkor szeretetük mintegy szentségi erővel bír. Jézus emberi szeretete Isten szeretete is egyben, mert ő valóságos ember és valóságos Isten. Éppen ezért ma, értékrend nélküli világunkban egyedül Krisztus mentheti meg az ember szerelmét, barátságát, szülői, gyermeki szeretetét, testvéri és rokoni kötődéseit.

Ily módon az Egyház titkai (úrvacsora, keresztség) az ember lényegére is rávilágít, és föltárja az embernek azt a legmélyebb és egyben legmagasabb rendű hivatását, hogy egyesüljön Istennel, aki maga a szeretet. Éppen ezért az Énekek Éneke értő olvasásához elengedhetetlen feltétel bizonyos tapasztalat egy valódi, azaz egész lényünket megmozgató, igaz, emberi - jegyesi, hitvesi, baráti vagy testvéri - szeretetről.

Ezért fontos hangsúlyozni: ha a szerelem egyoldalúan az erotikáról szól, akkor az beteg, mert a szerelem célja nem férfi és nő pusztá meghódítása, megszerzése, hanem szövetség. Megszerezni a gyönyört, mert jogom van hozzá - ez a hozzáállás könnyen agresszivitást termel ki az emberi psziché mélyén. Márpedig Isten a szerelemről egy szövetségen belül gondolkodik, a személyes, teljes elkötelezettségen belül, nem pedig erőviszonyok hálózatában.

Az Egyház egy meglehetősen konzervatív intézmény, de nem ezért ragaszkodik makacsul a "holtomiglan-holtodiglan"-elvhez, hanem azért, mert küldetése, hogy a világban megjelenítse Isten akaratát: a házasság csakis szerelemből fakadhat - "rendelek hozzá illő segítőtársat" így szól az ÚR -, illetve, hogy az ősi tapasztalatról bizonyosságot tegyen: a szerelem fenntartása - Istentől elfordulásunk/bűneset okán -, csakis a házastársi életszövetségen belül lehetséges...

Imádkozzunk!

URam! Köszönjük a szerelemet, melyen keresztül megajándékozol minket. Add, hogy ne feledkezzünk meg gondviselő jóságodról akkor sem, amikor eljőnnék a 'nem-szeretem' napok! Add, hogy bölcsesk tudjunk lenni, amikor pezsgő életünk ritmusa alábbhagy, s végül örök rendelésed szerint szép lassan hervadásba hajlik! Ámen

Én szerelmesem vagyok, s szerelmesem az enyém, Énekek Éneke 6,3a

2014. június 13. péntek 1995.

A mai nap meditációs fogalma: Szerelem...

Szerelmesek ősi hitvallása ez... az önként vállalt egység eufórikus megerősítő mondata. Legnagyobb merénylet ilyenkor azt mondani a szerelmeseknek: "No, majd idővel a szerelmek átalakul szeretetté!" Aki ilyet mond, az vagy nem volt sosem szerelmes, vagy már rég elfelejtette, hogy mi fán terem az! Igaz azonban az is, amit Karinthy Frigyes is megír: "A férfi és nő sohasem érthetik meg egymást, mert mindig egyet akar. A nő a férfit, a férfi a nőt."; s ez a legharmonikusabb párkapcsolatban is sürölódásokhoz vezet. Emellett azonban a szerelem megmaradhat, mert a szerelem egy mindent túlnélni képes csoda... A szerelem - újfent Karinthy idézve -, egyfűlű kósár - olyan nehéz, hogy csak ketten bírják könnyen - de csak egy füle van, hol az egyik cipeli, hol a másik.

Ha szerelemből kivész - vagy eleve ki sem fejlődött benne - az az 'emberfeletti' titok, amit beléplántált a Jólsten, akkor marad a testek 'egymást-kívánása', ami hosszú időn keresztül megtarthat egy kapcsolatot, de nem teszi azzá, amire adatott: két lélek térben és időben legőszintébb találkozásává, mely által egymást két ember, emeli, boldogítja. A társunk jó tulajdonságait köny-

nyen megszeretjük, a rossz tulajdonságaikba pedig idővel beleszerelmese-dünk, de van azért ennél jobb "megoldás" is: amikor a szerelem olyan biztonságot teremt a párkapcsolatunkban, hogy már nincs (félig)titkolt gör-csös ideákba-kapaszkodás, hanem nyitottá válik lelkünk a "formálódásra". Jelesül: egyik a másikból a jót hozza elő, s a rossz tulajdonságokat pedig elso-rvasztja! A rossz ugyanis nem akkor múlik el, ha "tűzzel vassal" harcolunk ellene, hanem akkor kopik ki végérvé-nyesen az életünkől, ha belső igé-nyünké válik, hogy már ne tegyük azt, ami kellemetlenséget, bosszúságot okozhat szerelmes társunknak...

A szerelem persze attól "örült" dolog, hogy nem csak beengedjük a másikat abba belső intim térünkbe, de kívánjuk is, hogy a másik ott maradjon ebben az "erőtérben"... Ezért heverés-zenek a szerelmesek órákat a réten, örvölve a kék égnek, a napsütésnek, s mindenek előtt egymásnak, s ezért ücsörögnek öregeink a parkok padjain naphosszat, szorosan egymás mellett!

Életünk folyamán sok mindent ké-pesek vagyunk elhagyni - igazunkat, egészségünket -, de egy valamiről nem tudunk lemondani: a saját boldogsá-gunkról! Manapság sokszor hallani, hogy "a boldogságért meg kell küzdeni, dolgozni kell érte"... Van is ebben igaz-ság, csak nem úgy, ahogyan sokszor el-képzelik: nem a mikrovilágunkat kell teljesen átfarmálnunk, hanem önma-gunkat. Ez pedig magunktól - ez a hívó ember tudása - gyakorlatilag nem megy, kell hozzá a Jólsten kegyelme! Az igazi átalakulás ugyanis nem az idomító régi isteni parancs gondolkodás nélküli be-tartásának lesz a következménye, hanem az Isten szeretetének önkéntes elfogadása által termő "gyümölcse".

Az Újszövetség két szót alkalmaz a szeretetre, az egyiket (filéő) kedvelve szeretésnek fordíthatjuk, a másikat (agapeő) pedig önfeláldozásra kész szeretetnek. Ez utóbbi a bizonyos felül-ülő jövő, folyamatosan megújuló, isteni szeretet, amit kiérdemelni, kiharcolni, nem, csakis elfogadni lehet. Aki képes Istennek ezt a szeretetét elfogadni, az tovább is adja, sőt, már nem csak ked-velve akarja 'birtokolni' társát, de képes önfeláldozóan, "halálosan" szeretni is...

Imádkozzunk!

URam! Add, hogy életünk minden napján szerelmes szeretetedre rácsodálkozhassunk, akár fiatalok vagyunk, akár idősek! Ámen

Ha lefekszel, nem rettensz fel, hanem fekszel, és édesen alszol. Nem kell félned a hirtelen fölre-téstől, sem attól, hogy viharekánt rád törnek a bűnösök. Mert az ÚRban bizakodhatsz, és ő megőrzi lábad a csapdától. Péld 3,24-26

2014. június 16. hétfő 1996.

A mai nap meditációs fogalma:

Hála...

Egy 2012-es, Magyarországon egye-dülálló kutatás (Dr. Szabó Attila, a kutatás témavezetője, az I. sz. Gyermekgyógyászati Klinika docense) rávilágított: A gyermekek harmadának van valamilyen alvászava-ra. Az alvászavaros gyermek nehezen ébredhet, fáradékony, rendszeresen elálmosodik otthon, vagy az iskolában, nem tud koncentrálni, gyakran hiperak-tivitásra utaló tüneteket mutat. Hosszú-távon az alvászavar éhségérzetet okozhat, így a táplálkozás zavarához, el-hízáshoz vezet. A kutatás kimutatta, hogy az alvászavar súlyossága, és a gyengébb iskolai teljesítmény között egyértelmű az összefüggés... Nahát? Ki gondolta volna? - replikálhazna valaki cinikusan, hiszen józan észsel is belát-ható, hogy nem egészséges a fejlődő szervezetet serkentő italokkal terhelni. (Míg a kisebbek többségében colát isz-nak, a 14-18 éves korosztály emellett ká-vézis, és energiaitalt fogyaszt.)

Jó lenne, ha a felnőttkorban min-denki édesen aludna, de sajnos nem ez az általános: A felnőttek mintegy egy-ne-gyede küszködik az elalvással vagy a fel-ébredéssel és/vagy a kettő közötti éjszakai felébredésekkel! A pihenetők alvás hiánya pedig az élet minden terü-leteré kihat, testi-lelki tüneteket okozva. Az ókori bölcsességirodalom egyik je-lentős bibliai szelete (Pélábeszedék könyve, Prédikátor könyve) előtt sem ismeretlen az "alvászavar", melynek okait ők is nem csak kutatták, de rá is jöttek: "Ki hogyan él, úgy alszik"...

Modern életünkben valóban komoly gondot okoz a túl sok stressz, de az igazi probléma mégsem ez - hiszen stressz volt bőven a régi világban is (háborúk, járványok, éhínség, nemkülönben igaz-ságtalanabb társadalmi rendszerek) -, hanem a pihenés hiánya! Ha valaki nem

áll meg egy napra sem, mert a vasárnap is munkanap, pl. "otthon végzett céges munka", akkor ennek komoly negatív hatásai lesznek a családi életre, s kide-rül, hogy a többletpénz nem hozza meg azt a boldogság-többletet, amit vártak tőle!

A minőségi élet ugyanis a megállás-ban, a háladáshban rejlik! Akinak szívé-ben a hála érzése honol, az minden új reggel háladással ébred, s a nap végét háladással is tér nyugovóra. A hálátelt szívű embert nem győtrik rémálomk, nem szenved alvásavarban, nem retten fel éjjel, hanem édesen alszik... hiszen az ÚR az őt szeretőknek álmában is ad elget...

Imádkozzunk!

URam! Add, hogy mindenért hálás tudjak lenni, s hálás szívvel tegyem kötelességemet, amire rendeltél! Ámen

Legyenek láthatóvá tetteid szolgáló, és méltóságod fiaikon! Zsolt 90,16

2014. június 17. kedd 1997.

A mai nap meditációs fogalma:

Méltóság...

Mitől keresztény a keresztény ember? A kérdés messze túlmutat önmagán... Talán ott kellene kezde-nünk, hogy szavaink elkoptak, s ezért szoktuk ilyeneket mondani: "embersé-ges ember", "igazi szeretet", "élő Isten" stb.... Nemde attól vagyunk krisztusiak, hogy emberek vagyunk, hogy szeretünk, s mindezt Isten színe előtt? Ha szavain-kat minősíteni kell hitelességük szerint, akkor már rég nem tükröződik Isten fénye az életünkben!

A zsoltáriró azért könyörög, hogy az isteni erő megnyilvánuljon mindazok életében, akik az ÚR-isten szolgálatára szánták életüket. Sajnos itt nem lehe-tünk eléggé kritikusak önmagunkkal... A tettek nagyon is beszélnek! Nem kell ahhoz templombajárónak lenni, hogy kiderüljön: hitelesek-e a pap szavai szó-székrol vagy sem? Ha a pap elvált, akkor furcsán hangzik a szájából "amit Isten egybeszerkesztett, ember azt el ne

válaszra"... vagy önmegtartóztatást 'papol', miközben nyilvánvaló róla, hogy hedonista. Nincs másképp ez a hívek életében sem! Ha a férj kifelé fog-yszerítva "jókeresztény", de a családi élete nem áll másból, mint lelki terror-ból, akkor az minden csak nem kereszté-ny boldogság... a sort lehetne folytatni, de érdemes inkább csak arra gondolni, amit a Mester így mond: "Gyümölcseikről ismeretek meg őket"... A gyümölcsön minden meglátszik, s az is meglátszik, ha nincs! Egyes kereszté-nyek életének a fája káprázatos lombko-ronával bír, csodálatosan nagy az árnyéka, jókat lehet alatta hűsölni... csak hát nem ez a feladata, hanem a gyümölcstermés! Az a fa, mely nem terem (jó)gyümölcsöt, bizony kivágat-tatik... Nem árt tudatosítani: A kegye-lem ideje igen hosszú ideig tart, de nem tart örökké!

Az Isten örök törvénye, hogy akik cselekszik az Ő akaratát, azok életében nem csak tükröződik az isteni szeretet fénye, de méltóságot is nyernek. Ebben a mostani, méltatlanságokkal és méltánytalanságokkal terhelt világban a "méltóság" szó archaikusan cseng - le-tűnt korokat is idéz, amikor még értet-ték, s tudták az emberek, hogy az udvariassági formákban kinek jár a 'méltóságos' vagy 'kegyelmes' megszólí-tás - pedig a méltóság a Jólsten legna-gyobb ajándéka minden korszakban, s minden életkorban! Az egyik ember másik embert csak akkor tudja szeretni, ha nem a pillanatyi - esetleg lesújtó - ál-lapotára tekint, hanem meglátja benne azt a méltóságot, amire ő is teremte-tett...

A méltóság az, ami megtart az élet viharai között egyenes derékkal, amikor mások meghajlanak. A méltóság az, ami minőségivé teszi az emberi kapcsolato-kat. A méltóság az, ami kijeljesíti, át-szövi és bearanyozza a férfi és nő szerelmét. A méltóság, ami által felbe-csüihetetlen érték a gyermek, amittől ember a súlyos fogyatékkal élő, vagy éppen a teljességgel kiszolgáltatott... Az Istentől kapott méltóságunk az, ami azzá tehet minket, amivé megálmodott minket Mennyei Atyánk... Ezt kérni, erre vágni, ezt munkálni jelenti azt, hogy keresztények vagyunk!

Imádkozzunk!

URam! Add, hogy életemet méltósággal tudjam élni, s sorsom minden dolgában megcsillanjon szereteted fénye! Ámen

"Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynye és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből; hiszen ő ad mindenkinek életet, lehetőséget és mindent. Az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén; meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs is messzire egyiküktől sem; mert önbene élünk, mozgunk és vagyunk." Ap-Csel 17,24-28a- (részlet Pál Areopágozon elmondott beszédéből)

2014. június 18. szerda
1998.

A mai nap meditációs fogalma:
Küldetésünk...

Pál apostol igen művelt ember volt... Nem csoda, hiszen egy pezsgő gazdaság és kultúrájú öntnyelvű városban (Tarsus) nőtt fel, gazdag zsidó család gyermekeként, mely családnak nagyon fontos volt gyermekük neveltetése. Így kerül Saul korának leghíresebb rabbijához, Gamálielhez, aki megtehetette, hogy egyszerre csak három tanítvánnyal foglalkozt... (A három tanítvány ki tudta fizetni a nem éppen olcsó tandíjat!) Saul jártas volt nem csak a klasszikus görög és latin irodalomban, de kegyességére nézve farizeusi volt, tehát nem túlzás, ha azt mondjuk, szinte "kivülről fújta" a Törét. (Jellemzően, Pál apostoli leveleiben egyetlenegyszer sem idéz korabeli vagy régi antik bölcsektől, ha valamit hangsúlyozni kíván, kizárólag az ószövetségi iratokból idézi!!!) Így Pál számára nem gond a "pogányok" (paganus=vidékit jelent, aki távol lakik a fővárostól, s ezért informális hátrányban szenved... nem tudja mi az újdonság, a 'módi', a legújabb trend...) missziója, hiszen gyakorlatilag perfekt bírta a hébert, az arámit, a latint, a görögöt és a perzsát. Ellentétben a többi apostollal, akik - ha az evangéliumi tudósításokból indulunk ki - jórészt egyszerű halász-

emberek voltak, azaz nem kimondottan entellektüelek...

Amit Pál elmond Athénban, az Areopágosz "hegyén", az tulajdonképpen a helyi értelmiségieknek szóló figyelemfelkeltés volt. Beszéde Istenről (lásd igénk) abszolút "korrekt", s érthető a más meggyőződésen lévő számára is. Tulajdonképpen még szívesen hallgatták volna Pált, de ő arról kezdett beszélni, ami már nem intellektuális, hanem hit-kérdés: Jézus feltámadásáról. Erre az athéni értelmiségiek csak azt tudták mondani: „Majd meghallgattunk erről máskor is...”

Jó, hogy ez a tudósítás belekerült az Újszövetségbe, mert megláttatja a misszió korlátait... Nem csak "láthatóan kell kereszténynek lenni" - érthetően is. Bizonytal nem véletlenül tartott az első gyülekezetekbe való felvételt megelőző tanulási szakasz (katechumenátus) 2-4 évig. Ahol megspórolták az időt a párbeszédre, ott általában vér folyt... Gondolhatunk egy üdítő ellenpéldára: Szent Patrik, aki vér nélkül(!) térítette az íreket Krisztushoz, de ehhez nem csak az kellett, hogy közöttük éljen, hanem az is, hogy értük éljen...

A misszió akkor "sikeres", ha az nem hatalmi, nem tolakodó, mindig kulturális többletet nyújt, etikailag emel, s mindenekelőtt békességet teremt. Ellenkező esetben másról kell beszélnünk... Jelen pillanatban a világ 130 országában él jelentősebb keresztény közösség - 117-ben muszlimok, 75-ben zsidók -, így a kérdés nem az, hogy elterjedt-e az evangélium a világban, még az sem, hogy tudják-e, "Jézus Krisztus feltámadt a halálból", hanem az, hogy a keresztény egyházak, s társadalmak mennyire tájékozódnak a krisztusi alapelveken... "Mert nem azok mennek be a mennyek országába, akik ezt mondják 'uram, uram', hanem akik cselekszik az én mennyei Atyám akaratát."

Imádkozzunk!
URam! Add, hogy szereteted apostolai lehessünk ott, ahová lüktöttél minket! Amen

Ha pedig egymást marjatók és faljatók, vigyázzatok: el ne emészszék egymást! Intellek titeket: a Lélek szerint éljétek, és a test kívánságát ne teljesítsétek. Gal 5,15-16a+b

2014. június 19. csütörtök
1999.

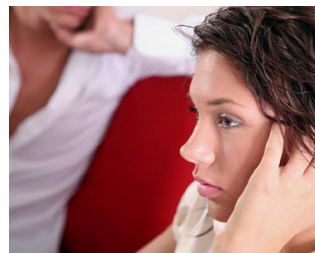
A mai nap meditációs fogalma:
Kívánságok...

Lélek szerint élni... Hej, be szép is lenne! Mármit, pozitív lelkeséggel... mert negatív 'lelkiséggel' lépten nyomon találkozhatunk! Sokan először a nemzetre háborút parancsoló, profit-vezérelt báb-politikusokra gondolnak, jöllehet ők csak azért vannak annyira a köztudatban, mert a media folyton velük foglalkozik. (A dolgozó "rendes emberekkel" persze soha nem foglalkozik a saját, legfeljebb akkor, ha egy életen át zokszó nélkül tették a dolgukat, de a nyílhaj, null-teljesítményű politikusnak elég csak elkohönteni magát, s máris címlapra kerül...) A nagynevű/nagyszájú politikusok általában olyan családokból származnak, ahol gyermekkoruk meghatározó élménye a közepszerűség, a kicsinyesség, s az anyagiakhoz való görcsös ragzkodás volt. S itt van egy jó "kapcsolópont" mai igénkkel (Útmutatónk szerint lehangyott részével - talán nem ok nélkül szerkesztették így, kerülendő az alapkonfliktust!), hiszen mindennek kiindulópontja a "test kívánság".... Ez pedig a birtoklás. Birtokolunk kell sok-sok mindent, hogy életünköt fenntartsunk, testileg-lelkileg megújulhassunk, hogy biztosítsuk a következő generációnak a társadalomba (kultúra, hit, erkölcs) való beilleszkedést.

A gond akkor kezdődik, ha a nem mi birtokoljuk a dolgokat, hanem a dolgok kezdenek el birtokolni minket! Amikor életünk ritmusát nem mi magunk, hanem az élettelen 'dolgok' szabják meg... melyeket "megemész a moly, s a rozsdá". Így határozzák meg létünket a "kívánságok", s szorult háttérbe a valódi érték: a gyermek, a tudás, a hit, a művészetek! Ha az egzisztencia fontosabb, mint az, hogy társam legyen egy életen át, akkor a társ is 'garantáltan' csak az anyagi egzisztencia egy tárgya lesz csupán... s, ha nem tölti be a funkcióját, nem úgy "működik", ahogyan azt EN akarom, akkor lecserelem!... Ezek az emberek nem tudnak távlatban/istene-sen gondolkodni. Nem akarják tudomásul venni, hogy egyszer majd - s ez bármikor megtörténhet(!) - őket "cseréli le" majd az élet, s a mulandsággal való megküzdés akkor a legnyomorúságosabb, ha azt magányban kell megharcolni. (Szembeszéni múlttal, önmagunkkal, ezt mindenkinek egyedül kell megtennie, de nem fel-tétlenül magányosan!)

Imádkozzunk!
URam! Add, hogy ne a birtoklási vágyam határozza meg az életemet, hanem a Te igéből fakadó józanság, s a gondviselésed által naponta redám is áradó szereteted! Amen

Határozzátok el szívetekben, hogy nem gondoltok előre a védekezésre, mert én adok nektek száját és bölcsességet, amelynek nem tud ellenállni, vagy ellene mondani egyetlen ellenfeleket sem... Állhatatosságokkal nyeritek meg majd a lelketeket. Lk 21,14-15;19

2014. június 3. kedd
1988.

A mai nap meditációs fogalma:
Bölcsesség...

Jézus URunk fenti kijelentését az Ó követésével kapcsolatban teszi tanítványainak... Az, aki Krisztus követésére adja életét, ezzel az ígérettel nincs is semmi baja, hiszen a krisztusi szeretet útján való járás önkéntes lemondás és áldozathozatal - egy nemes cél érdekében. Aki apostolságra kap elhívást, az megkapja az erőt is hozzá, hogy azt tegye, amire mandátumát kapta - ezzel sincs semmi baj.

A gond először is ott kezdődik, amikor valakit apostoli munkában akarnak látni, de nem erre kapott elhívást. Klasszikus esete ennek, amikor a pap, a lelkész, a prédikátor a híveken kéri számon azt a munkát, amit egyébként "hivatalból" neki kellene elvégeznie... A bárányok nem az a dolga, hogy pásztorkodjon, hanem az, hogy jó legelőkön, tiszta forrásvíznél gyarapodjon! Magyarul: nem a bárányok feladata a "térítés", még akkor sem, ha a protestáns egyetemes papságot emlegetik - tegyük hozzá gyorsan: helytelenül, hiszen az csak azt jelenti, hogy nem kell közbenjáró egyházi személy ember és Isten között (mindenki a maga papja). Aki viszont "hivatalból" pap, azt az egyháza küldi ki szolgálatra, hogy tisztán hirdesse az ígét és, részesítse a híveket a szentségekben.

A 'gond' ott folytatódik, hogy az Istenről való bizonyágtétel még csak-csak megvan - sőt, ha valaki nem lépi túl a kompetencia-határát, akkor, amit mond Istenről, egyháziról, Jézus Krisztusról, az hitelesen is hangzik -, de az igazi kihívások a szűk szociális kapcsolatainkból támadnak. Munkahelyi, családi, párkapcsolati problémáink megoldásában kell igazán "száj és bölcsesség", no meg mindenekelőtt fül, hogy meghalljuk, megértjük mi is az oka a felvetődött égető kérdésnek.

Ami megoldást ad a világban - amikor számonkérjük rajtunk direkt vagy indirekt, hogy milyen istenes reménység lakozik a szívünkben -, ugyanaz ad segítséget, eligazodást a személyes, szűk életünkben is! "Győztesek" itt is és ott is csak akkor lehetünk, ha állhatatosak vagyunk, maradunk. Szívünköböl nem engedjük elszökni a szeretetet, ha a hétköznapi küzdelmeink tüze igyekszik is azt elpárolgatosítani. Ha megőriz-zük az Isten szeretetének lángját magunkban, akkor annak nem tud ellenállni senki sem, hiszen a szeretet fegyvertelen, nem harcol, nem birkózik, csak ölel, biztonságot akar nyújtani -, s lelke melyén tulajdonképpen mindenkinek erre van szüksége...

Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhívva; csak a szabadság nehogy ürügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgálatok egymásnak. Gal 5,13

2014. június 12. csütörtök
1994.

A mai nap meditációs fogalma:
Szabadság...

Véget ért ez a tanév is... a gyerekek már nagyon várták a nyári szünidőt, hiszen a vakáció azt jelenti, hogy azt csinálnak, amit akarnak... vagy mégse? Sok szülőnek komoly gondot jelent ilyenkor, hol is helyezze el gyermekét, s mivel töltse ki a gyerekek idejét, hiszen értékes tíz hét ez, akárhogyan nézzük is, az esztendőnek ez a 20%-a(!), s bizony "nagyon nem mindegy", mivel töltik, milyen hatásos érik őket. Az igazi szabadság nem az, hogy bármit csinálhatok. Aki bármit csinálhat, az a szabadsággal tölti zászlatára - tehát libertinista -, aki szabadság-érv - tehát liberális (de ne a szó mai, kifordított, lejáratott politikai értelmére gondoljunk, hanem az eredeti jelentéstartalmára!) - az a szabadság építő határtalanságában él: vagyis szeret...

Az ilyen embernek a szabadság nem alkalom a korlátok áthágására, hanem lehetőség az erők jó irányba állítására.

A folyók is mederben folynak, sokszor gátak között, és ha gátszakadás van, akkor árvíz pusztít és rombol. A vérünk is nagyon szűk erecskében folydogál, ráadásul szabályos lüktetés adja meg a ritmussát az egész vérkeringésnek. Ha kilép a vér ebből a rendszerből, elvérzik az illető, meghal az ember. Nem az a szabadság, hogy azt tesz, amit akarok, hiszen bármit tesz, a következményekkel számolnom kell.

Mit jelent akkor a szabadság a Biblia szerint? Azt jelenti, hogy a lényünkől idegen erőktől függetlenné válik az ember. A Szentírás azt tanítja, hogy Isten az embert az önmagával való közösségre teremtette. Az ember minde-nestől teremtő Istenétől függött, így megvolt mindene, így életnek volt nevezhető a léte. Egyetlen szóval kifejezve: boldog volt. Aztán egy idő után azt mondta az ember: "Isten, ne szólj bele a dolgaimba, majd én egyedül eldöntöm, mi a jó nekem!"

Amikor azonban az ember Istentől függetlenítette magát, rabjává vált az addig számára ismeretlen erőknek. Azóta pusztítjuk magunkat és egymást, személyes életünkben is, világviszonylatban is, és ráadásul nem is tudjuk ab-bahagyni. Az ú. n. szabad akarat: mese. Ha lenne ilyen, akkor nem lennének szenvedélybeteg, és nem esnének vissza olyan sokan különböző elvonókúrák után is, ha lenne szabad akarat, akkor nem szítana háborút egyetlen kormány - ahogyan most is teszik -, akkor mentes lehetne az ember a pénz, a hatalom megkötözöttségétől.

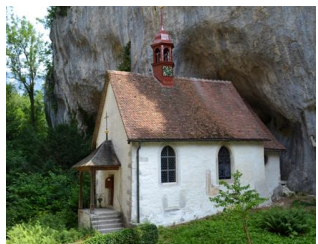
Mivel azonban az ember felázadt Isten ellen, a bűne lett a büntetése. Azóta csak lázadni képes. Képtelen Istennel egyetérteni és az Ő akaratát cselekedni. Augustinus egyházatya így fogalmaz: Nem tud nem-vétkezni. Mondhatnánk egyszerűbben: csak vétkezni tud... "Aki bünt cselekszik, az rab-szolgája a bűnnek." Kénytelen azt cselekedni. De "akit a Fiú megszabadít, az valósággal szabad..."

Hányan szeretnének szabadulni valamilyen félelmüktől, személyiségiüket torzító szenvedélytől, de nem megy... Újra és újra belesnek ugyanabba a gödörbe. A krisztusi ember "tudása", hogy megvallja nap, mint nap: egyedül nem megy, de Istennel együtt minden lehetséges, mert "mindenre van erőm a Krisztusban"... Ez a felismerés feloldoz a félelemről, megszabadít minden főbiától, szorongástól. Szabad nem-félni! Ez az igazi szabadság, s nem az, hogy azt tesz, amit akarok, hanem az, ha azzá válhatok, akivé sorsomban, Isten bölcs akaratára szerint, "küldetésemben" lennem kell. Aki tulajdonképpen a lényem szerint vagyok is, aki lennék is tulajdonképpen, de még megkötöznek a lényemtől idegen erők...

Hogy telik el gyerekeinknek ez a vakációja? Mivel töltjük meg az idejüket? Szeptember elején, már látjuk, s akkor mérlegelhetünk. A nagyobb kérdés az, hogyan telik el ez a néhány évtized, amit Istentől kapunk itt ezen a földön? Vajon láthatják-e rajtunk mások is, megtapasztalhatják netalan az otthoniak, a gyermekeink is, hogy Isten gyermekei vagyunk?

Imádkozzunk!
URam! Tégy szabaddá a szeretetre! Amen

Te pedig, Isten embere, kerüld ezeket. Ellenben törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre. Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhivatál, 1 Tim 6,11-12a

2014. június 25. szerda
2000. áhítat

Soli Deo Gloria!
*A mai nap meditációs fogalma:
Hitünk gyakorlata...*

Isten embere... merész megszólítás. Talán, nem a kereszténység kezdeti századaiban, amikor szinte a földből nőttek ki a szentek, no de mostanság bizony! Olyanokat bőven találunk, akiknek élete szentül indult, de végül meg hasonlottak önmagukkal, de olyanokat, akik életszentségben csak nőttek, nőttek... olyanokat nagytóval kell keresnünk. De kit is nevezhetünk Isten emberének? A ténylegesen szentéletűt vagy aki "hivatalból" az? Sem a jószándékú "laikust", sem az elkötelezettséget vállaló "klerikust" nem ismerhetjük teljességgel, csak részben, s hogy kinek mi van a fejében, szívében, lelkében - valójában csak az Isten tudja. Így aztán merész dolog lenne bárkiről is - aki még él -, azt állítani, hogy "szentember".

Isten embere az, akin tükröződik az Isten szeretete - homályosan is, ha fényét megtörve is tükrözi, de azért tükrözi. Ez is egy ismertetőjele lehet, de az is, ha valaki az Isten igazságát - mert Isten a szívére helyezte - szólja, tanítja, továbbadja. Ehhez nem kell teológiai professzornak, püspöknek, papnak vagy szerzetesnek lenni, a leghatásosabb közvetítési mód, ha valaki követ-

kezetesen felvállalja az Isten-hit boldonságát, s a hétköznapi istenes normalitását egyszerűen megéli. Akkor is, ha a világ körülötte 'abnormális', akkor is, ha azt akarja a 'világ' elhitetni, hogy ami abnormális, az valójában teljesen normális...

"Minden nézőpont kérdése"... Bár-mennyire is banális ez a mondat, nagy igazságot közvetít. Illusztrációinkat - erre a mai szerény ünnepnapra (2000. áhítatom az a mai S.D.G.!)-, nézhetjük úgy is, hogy a világ hatalmas sziklája agyonnyomja a szegény kis egyházat, de nézhetjük úgy is, hogy Krisztuson, az Ő tanítására építve szikla-szilárdan megáll, az idők végzetéig. "A hogyan tovább keresztény Egyház?" - kérdését az elmúlt korok emberei is feltették, de ennek az aktualitása manapság különösen is égető. Nem elsősorban más vallások agresszív missziója miatt, sokkal inkább a látásmód megváltozása miatt. A technika vívmányai következtében kitágult a világ számunkra az Univerzum, s ezáltal összesszűgödött a világunk. Már nem leszünk, nem tudunk azok lenni, amik voltunk, ha csak - Isten övön ettől(!) -, valamelyik hatalomtól eltorzult ember meg nem nyomja a "piros gombot", s egy globális atomháború vissza nem veti azt a néhány tucat túlélőt a kőkorszakba... De mindent előről kezdeni talán akkor sem lehet.

Ki tehát az Isten embere? Pál megadja rá a választ is... az, aki törekszik az igazságra, a kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre. Aki naponta meg harcolja a hit nemes harcát, mindennek előtt önmagával! Ehhez nem csak nagy bátorság kell, elszántság, kitartás, sok-sok erő, de mindennek előtt Isten kegyelmének szükségeltetik, hiszen ezáltal vagyunk, amik vagyunk, váltunk azzá, amik vagyunk, s lehetünk azok, akikké megálmodott minket a JóIsten...

Imádkozzunk!
URam! Áldunk Téged jóságodért, megtartó kegyelmedért. Kérünk Téged, bocsásd meg türelmetlenségünket, szeretetlenségünket, meg-megkísértő erőtlenségünket! Add Szentlelked megújító erejét mindannyiunknak, hogy Neved dicsőségére élhessünk, feleberátainknak hasznára váljunk, s örömet szerezhessünk mindazoknak, akiket melléink rendeltél! Amen

Oltárdíszítés...

Florális kinyitítkoztatás

Egy fontos és csodálatos feladatról...

A templomi képek, az oltárterítő, illetve az orgona, stb. kapcsán alapvető tévedés azt hinni, hogy ezek csupán szepítő, "díszítő" elemek a templomban, az istentiszteleten. Mert igenis van "prédikáló" zene is, és van "prédikáló" kép, oltárterítő, színes ablak, stb. Az egyházművészet nem csupán gyönyörködtetni akar, hanem az evangélium üzenetét is közvetíteni szeretné. Egy kép vagy szimbólum, az egyházi textiliával színelő virágok(!) közvetve a füllel hallott evangéliumot melyítik el. Más reformátorokkal ellentétben Luther Márton nem számította a templomból sem a zenét, sem a képeket, sőt örömmel vette azok szolgálatát. Isten dicsőségére végzünk mindent a templomban, így az oltárt is az Ő tiszteletére díszítjük. Van ennek azonban ránk nézve esztétikai hozadéka is; Jó megpihentetni a szemünket a liturgiai mondanivalóval színelő virágokon.

Mit keres az oltáron a virág?

A virág a földből növekszik az Ég felé, a fejlődéséhez vízre (életszimbólum) és a Nap fényére, melegére (Isten szeretete) van szüksége. A virágok ezért az életet, életörömet, a tél végét, a 'halál' való diadalt jelképezik. A virág helye a jövő gyümölcsének reménye, a bimbó pedig a rejtett lehetőséget jelzi.

A Bibliában a virágzás Isten tetszésére utal; ezt bizonyítja az Ószövetségben Áron ki- virágzó botja, s az újszövetségi tudósítás Jézus Jeruzsálembé-vonulásáról, amikor palmaággal köszöntötték - ebből származik a *palmarium* "virágvasárnap" elnevezésünk is.

Hogyan díszítsük az oltárt, milyen szabályokat kell/illik betartani?

Alapszabályként az oltár díszítéséért az egyházi - gyülekezetünkben ilyen nincs - felelős. Az egyházik "alapvetően" tudják, hogy az egyház esztendő adott részében mely virágok díszíthetik az oltárt. (Ha egyházi nincs, általában a lelkész mellett a liturgiáért felelős másik személy, jelesül a kántor felelős az oltár díszítésért, ill. "vész-/szórvány-helyzetben" sokszor ezt is a lelkész végzi, ha már az istentiszteleti hely nyitási és zárási feladata is az övé.)

Mindenekelőtt igyekeznünk kell, hogy lehetőleg vágott virág legyen az oltáron. (A vágott virág a múlt életet, a véges időt is szimbolizálja.) Sok helyen tartják még a régi szokást, hogy csak az oltár mellett van virág, hiszen az oltár lényegi része/eleme nem a virág, hanem a rajta fekvő Biblia, megváltásunk szimbólumaként a kereszt és a liturgikus cselekményeknél (szentségek kiosztásánál) használt eszközök. Mindentől függetlenül cserépes virág is lehet az oltáron, arányában harmonizálnia kell az oltár szimmetriájával, nem takarhatja el az oltárképet, nem boríthatja fel az oltár képi egyensúlyát, abba bele kell simulnia.

"Kettős öröm - Súron"

Kettős ünnepre gyűlt össze június utolsó szombat délelőttjén a Sári Evangélikus Gyülekezet aprajánagyja és Fejér-Komáromi Evangélikus Egyházmegye meghívottai. Templomszentelésre és egyben lelkész-beiktatásra.

Befejezéséhez érkezett - az 1785-ben épült evangélikus templom - teljes, közbelső felújítása. A csaknem 230 éves épület igen rossz állapotban volt, az utolsó állagmegóvási munkálatokat az elmúlt évszázad közepe táján végezték rajta. Megérett tehát a felújításra! A gyülekezet főleg állami pályázattal, az egyházmegye anyagi támogatásával is, rengeteg szervezéssel és áldozatos munkával valósította meg tervét. Tudjuk, hogy az anyagi, tárgyi garapodás mellett a közösség lelki gondozása, vezetése legalább ilyen fontos, jó esetben a kettő együtt kell, hogy járjon! A sári evangélikusoknak 35 (!) éve nem volt parókus lelkész, 1998 és 2010 között a lelkész szolgálatát Szarka István bakonycsernyei le-

vezője épült parókiára. A gyülekezet - négy évi harmonikus közös munka után - meghívta parókus lelkésznek, a sári evangélikus közösség lelki vezetőjének. Ritkán adódik egy közösség életében, hogy egybeesik két ilyen jeles ünnep.

A templomszentelés és a lelkészbeiktatás szolgálatát Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület püspöke, valamint Szarka István esperes végezték. Ezután a lelkészek köszöntötték frissen beiktatott szolgatársukat. Frankó Máttyás lelkész urunk, Pál apostolnak 2 Tim 1,7 igéjét szánta útravalóul Nagy Gábor lelkész úrnak. Az ünnepelt prédikációjának alapjául 1 Péter 2,5-öt, választotta, illusztrálva Dr. Fabinyi Tamás néhány impresszív gondolatával "Megvan az ideje a kövek összerakásának!" - szép párhuzamot vonva ezzel a templomépítés és a gyülekezetépítés között.

Végezetül az ünnepelő gyülekezet a meghívottakat szeretetvendégségre invitálta, ahol a figyelmes vendéglátás mellett kötetlen, testvéri beszélgetésekben ismerhettük meg evangélikus testvéreink napi örömeit, problémáit. Ezúton is Isten áldását kérjük a Sári Evangélikus Gyülekezetre, a parókus lelkészre és feleségére.

Gröber Ilona Judit
gyülekezeti felügyelő

A liturgiában használatos színekről

Az egyház esztendő adott szakaszának liturgus színe virágok/virágcsokor domináns színe - ha lehetséges - "köszönjön vissza". Egyházunk rendje szerint a liturgia öt színt alkalmaz: a *fehéret, pirost, zöldet, lilát, feketét*. (Katolikus egyházban használatos még a rózsaszín - advent 3. és 4. vasárnapján - ill. a kék, ez utóbbi a Szűz Mária-tisztelet okán.)

A *fehér* a világosság és ezért a Krisztus-ünnepnek színe. Igei alapja Jn 8,12 verse, ahol Jézus ezt mondja: „*En vagyok a világ világossága*”. Az emberek többsége a fehérre az öröm vagy a tisztaság színeként ismeri, de itt is meg kell látnunk a bibliai többletet. Az oltár- és szószékterítő a szentestől vízkészítig terjedő időszakban, nagyszüentől, az úrvacsora ünnepén, húsvétól mennybemenetelig, illetve a húsvét utáni 6. vasárnapon, Szentháromság ünnepén "öltözik" ebbe a színbe.

A piros a Szentlélek megújító tüzeének a színe, egyben Krisztus áldozati vére, s a mártírok vérről megpecsételő bizonyítéka-vérese utaló szín. Így egyházunk pünkösdkor, reformáció ünnepén (okt. 31.) és templomszenteléskor használja.

A *zöld* szín a sarjadó, növekvő vetést jelképezi, ezért a reménység színe is. A hitben és a gyümölcsstermő életben való növekedést támasztja alá, ezért a zöld, mint liturgikus szín a Szentháromság ünnepé utáni vasárnapokon és a Vízkereszt ünnepé utáni vasárnapokon használatos.

A *lila* a bűnbánatra utal, ennek megfelelően az adventi és a bójtai vasárnapokon a szószék és az oltár textiliái lila színűek.

A *fekete* a 18. század óta a gyász színe egyházunk liturgiájában, ezért nagypén-

ten és nagyszombaton használjuk.

Evangélikus egyházunk tanításában hangsúlyos, hogy a "hit hallásból van". Ezt komolyan kell vennünk, így azt is, hogy az evangélium a füllünkön át jut el hozzánk. Ugyanakkor a szemünkkel is rácsodálkoztunk Isten teremtő nagyságára, s ebben ki-váló illusztráció, be-/rámutató eszköz a virág.

Ezért, aki teheti (pl. van kiskertje, vannak virágai) **vegyen részt bátran az oltárdíszítés szolgálatában!** Vegye fel a kapcsolatot kántorunkkal, konzultáljon vele, s akár próbálja is ki magát "virágkötészetben", hogy oltárunkról a templomba belépőknek mindig a JóIsten színeiben formákban is megnyilvánuló, hívogató szeretete fogadjon...

szeptember 11.
**Család, vagy...
gyerektervezés?**
"Teremtéshat az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt..." A mesterséges megtermékenyítés, a génermanipuláció etikai buktatói.

szeptember 18.
**Kakukkfűfűkák –
emberfűfűkák...**
Bölcsédek szerint minden 20. házasságban van legalább egy gyermek, aki genetikailag "elfűt" a többitől... Egyszer azonban minden kiderül.

szeptember 25.
**"Tüköröm, tüköröm, mond
meg nekem!" - Isten és a
szépség**
Testformálás, test-dizsítés és test-csuiklás... Még soha ennyi fiatal nem "dizsította" magát tetoválással, testékszerekkel mint manapság... Harmadik évezred elején pedig még mindig szármilókon végzik el a körülményét...

október 2.
**Senki sem tökéletes... hibák és
korrekciós lehetőségek**
Mindennek következménye van, semmi nem marad büntetlenül. Hibákról, vétkesről, bűnökről és következményeiről – bibliai példákon keresztül is.

október 9.
**Egyre növekvő igények –
egyre kevesebb munkával?**
Hivatásválasztás keresztény szempontjairól... Mire neveljem a gyerekeimet egy vallástalanadó és egyre inkább "élményhajász" világban?

október 16.
Munkanélküliség 2.0
"Dolgozni csak pontosan, szöpen..." Az emberi ismerő, és az Isten-rendelte alkot munka. Keresztény munka-etika és automatizálás.

november 6.
**"Ne éljetelek felemás
igában"**
Mitől keresztény (i) egy nő, s egy férfi? Avagy: a keresztény párválasztás mai buktatói.

november 13.
**Amikor nem csak a
szerelem lángol –
boldogság, kontra
anyós...**
A párkapcsolat egyik komoly buktatója: a "másik" család.

november 20.
**"Az okos sziklára épít..." Meddig
létezhet egy homokra épített
társadalom?**
Betenvilág, Kórkász-lakótelepek. Kevesen gondolnak, hogy a kőolaj és víz után a harmadik legfontosabb mozgatórugója a modern világnak a homok...

november 27.
**Amikor a Jőistén az
öröggel fogad... (16b kve)
avagy: Véletlenek-e a
katasztrófák?**
Mi a balsors? Az új évezred katasztrófák sorozatával köszöntött ránk. Így volt-e ez mindig vagy a történelemformáló Isten jelzései ezek?

december 4.
**Szent Miklós és a
plázák... tradíció és a
kommerz 'kulturája'**
Válság van. Kulturális válság. Megtartó-e hosszú távon az, aminek alapja a haszon?

december 11.
Kikarácsony nagykarácsony
Karácsony eredetéről... szokásokról, s azok üzeneteiről.

december 18.
Jobb adni, mint kapni...
- tartja a régi szólás. Karácsonykor sok ember számára valósgos kinszenvedés az ajándék kiválasztása... De miről is szól az "ünnepek ünnepe", ahogyan Assisi Szent Ferenc fogalmazott?

**2015. I. félévre tervezett, lehetséges
Nika-témák**

Móttó: Főfűszab az űSZ
Vták, veszekedések – családok és hazugságok (1.)
Hatalom, bírágy – szex és gyilkosságok (2.)
Csaták, háborúk – hősök és áldozatok (3.)
A törvény (Tóra) vallása és próféciák keletkezése (4.)

Móttó: Főfűszab az űSZ
Mennyire új az űSZ? – Krisztus Testámentuma
Új szövetség, új hit – az Egyház görögnyűs útja
Krisztus új igazsága – a régiek tükrében

Móttó: Főfűszab a hit
Hit és üdvösség
Örkélet ott – hitélet itt: De hogyan?
A hit lépcsőfokai

BIBLIAÓRA
azok számára, akik szeretnék
alapsabban megismerni a keresztény
tanítás alapigazságait

Nika

Nikodémus Akadémia

Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere. ő egy éjjel elment Jézushoz... és megkérdezte tőle: "Hogyan történhet meg mindez?" Jn 3,1...4

Nika... Hát ez meg micsoda? - kérdezheted. Itt Tatán a Nika (a "nika" görög szó, győzelmet jelent) 12 éve a csütörtök esti közös tanulás egyórás alkalmát jelenti. A vasárnapi átlag-gyülekezet (55-70ember) leg-alább egynegyede(!) vesz részt rajta - nagy örömmel és töretlen lelkesedéssel - ami érhetően a lelkeszt is inspirálja. A Nika-t szeretjük, mert vetített képes előadásokon keresztül, megtervezett tematika alapján, keresztény-lutheránus értékrenden tájékozódva közelítünk meg olyan problémákat, melyekkel naponta ta-

lálkodik minden ember, de olykor még a hivatalos egyházak sem foglaltak állást benne.

Szemesztereinket brossúrákon előre meghirdetjük, így mindenki tudhatja, melyik alkalmon milyen témát beszélünk meg. Nemcsak evangélikusok jönnek el, másokat is szeretettel meghallgatunk, hiszen a közös éneklésen, imádságon és rövid elmélkedésen túl fontos számunkra, hogy *termékeny diskurzusok* alakuljanak ki... Honlapunkon a "Nika"-logo alatt betekintést nyerhetsz a felnőtt katechézis-munkánkba. **Köszönjük érdeklődésedet! Szeptembertől szeretettel várunk Téged is!**

(Fenti képen a Nika 2014. II. félévi programjai!)

Nika

Az őszinto kérdések és válaszok bibliaórája!

Szeptembertől már a 25. szemeszter!

Támogatás
lehetőség
Evangelikus Egyházközség Tata
számlaszáma:
63200119-14926282
Egyházfentartói járulékát,
adományait itt is tudjuk fogadni.
Támogatását köszönjük!

Mit jelent nekem nekem a Nika?
Önmagam teológiai, lelki megújulásának heti rendszerességű lehetőségét. Az alkalmakra való alapos készülés során, a "háttérinformációk", korábbi teológiai reflexiók begyűjtésekor kényszerűen ütközöm olyan életeres problémákkal, melyek kihívást jelentenek nem csak a keresztényeknek, de mindazok számára, akik felelősen élnek, gondolkodnak. A "Nika" biblikus, józan válaszok keresését is jelenti, melyek segítenek nekem, s gyülekezetem tagjainak Krisztus példáját követve másokért élni, Isten ügyét erőben és szeretetben szolgálni...